> Nie czyńcie nic z kłótliwości ani z próżnej chwały, lecz w pokorze uważajcie jedni drugich za wyższych od siebie.
>
> *— Filipian 2:3*

Książka: Nowy Testament / Filipian
Tematy: bliźni, pokora, egoizm

Interpretacja:
Fragment Listu do *Filipian 2:3* przypomina nam o znaczeniu pokory w życiu chrześcijańskim. Cnota ta definiowana jest jako gotowość do uznania własnych ograniczeń i słabości oraz do zaakceptowania wyższości innych bez poczucia urazy czy zazdrości. Pokora stanowi przeciwieństwo arogancji, próżności, pychy i egoizmu – postaw typowych dla świata, które oddalają nas od Boga oraz od naszych braci i sióstr.

Rywalizacja i próżność

Apostoł *Paweł* ostrzega nas przed działaniem z pobudek wynikających z rywalizacji czy próżności. Rywalizacja to niezgodna z wolą Bożą forma współzawodnictwa, w której dążymy do udowodnienia, że jesteśmy lepsi, mądrzejsi lub bardziej utytułowani od innych. Próżność jest rodzajem bałwochwalstwa wobec samego siebie; uważamy wówczas, że przewyższamy innych, i ponad wszystko zabiegamy o uznanie oraz aprobatę. Obie te postawy szkodzą zarówno nam, jak i innym, gdyż popychają nas do działań wynikających z pychy, zazdrości, zawiści i niezadowolenia.

Pokora i szacunek dla innych

Pokora wiąże się z szacunkiem dla innych jako osób, które stawiamy wyżej od siebie. Nie oznacza to pogardy dla samego siebie ani nie sugeruje, że inni są doskonali czy nieomylni. Chodzi raczej o uznanie, że inni – jako ludzie – posiadają wartość i godność,

zasługując na nasz szacunek i miłość, nawet jeśli się z nimi nie zgadzamy lub doznaliśmy z ich strony krzywdy. Pokora pomaga nam zachować otwartą, życzliwą i pełną współczucia postawę wobec bliźnich, sprzyjając empatii i zrozumieniu.

Znaczenie pokory w życiu chrześcijańskim

Pokora jest fundamentalną cnotą życia chrześcijańskiego, ponieważ zbliża nas do Boga i naszych braci. Przede wszystkim prowadzi nas do uznania naszej zależności od Boga i potrzeby Jego obecności – jako jedynego Pana naszego życia. Pomaga nam to dostrzec nasz stan grzeszników i prosić o przebaczenie oraz miłosierdzie za popełnione błędy.

Po drugie, pokora pozwala nam traktować innych sprawiedliwie i z umiarem, bez narzucania własnej woli czy poniżania bliźnich. Umożliwia nam okazywanie cierpliwości, współczucia, hojności i życzliwości – na wzór tego, jak *Jezus* odnosił się do nas.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Całe bowiem prawo wypełnia się w tym jednym słowie, mianowicie: Będziesz miłował swego bliźniego jak samego siebie.
>
> *— Galacjan 5:14*

Książka: Nowy Testament / Galacjan
Tematy: bliźni, prawo, miłość

Interpretacja:
Biblia uczy nas, że miłość jest jedną z najważniejszych wartości w życiu chrześcijanina. W *Galacjan 5:14* apostoł *Paweł* streścił całe Prawo Boże w jednym zdaniu: *„Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego”*. Kto bowiem miłuje bliźniego, ten go nie zabija, nie cudzołoży, nie zazdrości mu, nie okrada go, nie krzywdzi, nie oczernia ani nie znieważa.

Gdy miłujemy bliźnich, wypełniamy wszystkie nakazy Prawa i okazujemy naszą miłość do Boga.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Dlatego więc, dopóki mamy czas, czyńmy dobrze wszystkim, a zwłaszcza domownikom wiary.
>
> *— Galacjan 6:10*

Książka: Nowy Testament / Galacjan
Tematy: bliźni, wiara, zyczliwosc, dobroć

Interpretacja:
Biblia zawiera wiele pouczeń na temat tego, jak prowadzić życie zgodne z wolą Bożą. List do *Galatów 6:10* przypomina nam, jak ważne jest czynienie dobra innym, a zwłaszcza członkom naszej duchowej rodziny.

Wezwanie do czynienia dobra wszystkim ludziom

W Liście do *Galatów 6:10* apostoł *Paweł* przypomina o znaczeniu czynienia dobra każdemu człowiekowi. Jest to kluczowe biblijne przesłanie, gdyż uświadamia nam ono, że wszyscy jesteśmy równi wobec Boga i powinniśmy traktować innych z miłością oraz szacunkiem. Czynienie dobra może przybierać różne formy: możemy pomagać potrzebującym, okazywać życzliwość, zapewniać wsparcie emocjonalne, dodawać otuchy słowem i tak dalej. Ostatecznie, czyniąc dobro wszystkim, pielęgnujemy w sobie miłość i współczucie, jednocześnie odzwierciedlając Bożą życzliwość wobec innych.

Znaczenie pomocy członkom duchowej rodziny

Choć czynienie dobra wszystkim ludziom jest ważne, wspomniany werset podkreśla również istotę pomagania tym, którzy należą do wspólnoty wiary. Oznacza to, że musimy wspierać naszych braci i siostry w wierze, służyć im pomocą i dodawać im otuchy w ich drodze z Chrystusem. Wezwanie to jest również ważne, ponieważ przypomina nam, że stanowimy część wspólnoty wierzących. W obliczu życiowych trudności i prób nasi bracia i siostry w wierze często okazują nam wsparcie i zachętę; dlatego powinniśmy być gotowi, by odwzajemniać to dobro.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jedni drugich brzemiona noście, a tak wypełniajcie prawo Chrystusa.
>
> *— Galacjan 6:2*

Książka: Nowy Testament / Galacjan
Tematy: bliźni, prawo, cierpienie

Interpretacja:
List do Galatów został napisany przez apostoła *Pawła* do wspólnot w Galacji, aby skorygować pewne odstępstwa doktrynalne, jakie pojawiły się w kwestii usprawiedliwienia przez wiarę. W tym konkretnym wersecie – Liście do *Galacjan 6:2* – Paweł wzywa wspólnotę chrześcijańską do wzajemnej pomocy i dzielenia się ciężarami, a tym samym do wypełniania prawa ustanowionego przez *Chrystusa*.

Co oznacza dźwiganie ciężarów innych ludzi?

Czasownik *„dźwigać”* użyty w tym wersecie odnosi się do aktu niesienia ciężkiego brzemienia wspólnie z drugą osobą, w duchu miłości i służby. Ciężary te mogą mieć charakter fizyczny, emocjonalny, rodzinny lub finansowy; dla nas, chrześcijan, jest to lekcja oferowania bezwarunkowego wsparcia osobom, które są pod naszą opieką.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Uważajcie, bracia, żeby nie było czasem w kimś z was przewrotnego serca niewiary, które by odstępowało od Boga żywego.
>
> *— Hebrajczyków 3:12*

Książka: Nowy Testament / Hebrajczyków
Tematy: bliźni, gniew, zlo, wiara, serce

Interpretacja:
List do Hebrajczyków koncentruje się przede wszystkim na wierze, jaką wierzący pokładają w *Jezusie Chrystusie*, wyjaśniając, jak wprowadzać tę wiarę w czyn i jak prowadzić życie chrześcijańskie, które cechuje się komunią z Bogiem oraz braterską miłością. Trzeci rozdział podkreśla, jak ważne jest zachowanie niezachwianej i stałej wiary w Boga, niezależnie od wszelkich trudności, które mogą się pojawić.

Wezwanie do ufności Bogu

Fragment *Hebrajczyków 3:12* stanowi dla wierzących swoiste ostrzeżenie – przestrogę przed popadnięciem w niedowiarstwo. Autor listu zachęca nas, byśmy nieustannie kierowali swój wzrok na Boga, trwali w zaufaniu do Niego i dbali o to, aby nasza wiara nie słabła. Przypomina nam, że własne niedowiarstwo może sprawić, iż zaczniemy oddalać się od Boga.

Znaczenie właściwego nastawienia serca

Wspomniane w tym wersecie „złe, niewierne serce” stanowi ostrzeżenie przed odstępstwem i porzuceniem wiary. Niedowiarstwo może doprowadzić do zerwania więzi z Bogiem i oddzielenia nas od Niego. Taki stan miałby katastrofalne skutki dla naszego

chrześcijańskiego życia i mógłby nawet doprowadzić do utraty błogosławieństw płynących z zbawienia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Strapionemu należy się litość od przyjaciela, ale on opuścił bojaźń Wszechmogącego.
>
> *— Hioba 6:14*

Książka: Stary Testament / Hioba
Tematy: bliźni, szacunek, przyjaźń

Interpretacja:
Hioba 6:14 mówi o tym, jak ważne jest zaznanie pocieszenia w chwilach cierpienia. Księga ta opisuje historię jednej z najbardziej znanych postaci Starego Testamentu – człowieka, który przeszedł przez szereg prób wystawiających na ciężką próbę jego wiarę w Boga oraz cierpliwość wobec Niego.

W tym fragmencie *Hiob* rozważa, jak istotna jest obecność towarzysza, który dzieli z nami ciężar cierpienia. Tekst ten podkreśla potrzebę obecności drugiego człowieka w chwilach bólu i samotności – kogoś, kto ofiaruje pocieszenie i wsparcie.

Ponadto werset ten odnosi się do osób, które zatraciły bojaźń przed *Wszechmogącym*. Można to interpretować jako odniesienie do tych, którzy stracili wiarę w Boga lub odeszli z wyznaczonej przez Niego drogi.

Jak możemy odnieść to do własnego życia?

Pocieszenie jest niezbędne w okresach bólu i cierpienia; lekcja ta dotyczy każdego, niezależnie od wyznania czy przekonań. W trudnych chwilach wszyscy potrzebujemy wsparcia i obecności drugiego człowieka.

Możemy zastosować to przesłanie w naszych relacjach z innymi. Powinniśmy być gotowi nieść pocieszenie i wsparcie przyjaciołom, rodzinie oraz znajomym przeżywającym trudne chwile. Co więcej, sami również możemy szukać ukojenia u innych, dzieląc się naszymi zmaganiami i troskami z ludźmi, którym ufamy.

Jednocześnie werset ten przypomina nam, jak ważne jest, by nie tracić wiary w Boga. Choć nauka ta jest szczególnie istotna dla osób wierzących, można ją interpretować szerzej. W chwilach cierpienia łatwo jest kwestionować sens naszego istnienia czy rolę Boga w naszym życiu. Jednak zachowanie wiary w siłę wyższą może pomóc nam odnaleźć sens w doświadczanych trudnościach i dodać sił do dalszego życia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Na koniec zaś wszyscy bądźcie jednomyślni, współczujący, miłujący braci, miłosierni i uprzejmi.
>
> *— I Piotra 3:8*

Książka: Nowy Testament / I Piotra
Tematy: bliźni, społeczność, współczucie, pokora

Interpretacja:
Fragment *I Piotra 3:8* stanowi wezwanie do jedności wewnątrz wspólnoty chrześcijańskiej. Apostoł *Piotr* był świadkiem prześladowań, z jakimi zmagał się wczesny Kościół, i wiedział, że jedność jest kluczowa dla jego przetrwania oraz rozwoju. Rozumiał również, że jedność

stanowi istotny element tożsamości osób naśladujących *Jezusa Chrystusa*. W tym wersecie Piotr wymienia cechy, które powinny charakteryzować wierzących, aby mogli oni żyć w jedności.

Znaczenie jedności

Jedność jest dla Kościoła niezbędna, ponieważ stanowi świadectwo *miłości Chrystusa* do świata. *Jezus* powiedział: *„Po tym wszyscy poznają, że jesteście moimi uczniami, jeśli będziecie się wzajemnie miłować” (Jana 13:35)*. Skoro chrześcijanie nie potrafią miłować się nawzajem i żyć w jedności, jak mogą mieć nadzieję na ukazanie miłości Chrystusa zagubionemu światu? Co więcej, jedność jest również konieczna dla indywidualnego wzrostu duchowego. Wspólnota chrześcijańska jest powołana do wspierania rozwoju duchowego i dojrzałości każdego ze swoich członków. Jedność i miłość braterska stanowią fundament tego procesu. Tylko żyjąc w zgodzie, chrześcijanie mogą wzajemnie się umacniać i wspólnie wzrastać w wierze.

Lista cech

W omawianym wersecie Piotr przedstawia listę cech niezbędnych do życia w jedności: zgodność myśli, współczucie, miłość braterska, miłosierdzie oraz pokora.

Zgodność myśli – odnosi się to do potrzeby posiadania tego samego nastawienia, myślenia w duchu porozumienia oraz trwania w jedności wokół prawdy Ewangelii. Oznacza to, że chrześcijanie muszą być gotowi odłożyć na bok osobiste różnice i skupić się na tym, co ich łączy: *miłości do Chrystusa i oddaniu Jego Słowu*.

Współczucie – oznacza zdolność do odczuwania empatii i zrozumienia wobec innych. Wiąże się ono z przeżywaniem bólu i radości bliźnich tak, jakby były one własnymi uczuciami. Choć dla niektórych może to stanowić wyzwanie, jest to niezbędne dla życia w zgodzie.

Miłość braterska – czyli miłość do innych wierzących – ma kluczowe znaczenie dla jedności. Miłość ta wykracza poza powierzchowne sympatie, obejmując wzajemną troskę i poczucie odpowiedzialności za siebie nawzajem.

Miłosierdzie wiąże się z potrzebą przebaczania innym, gdy popełniają błędy lub uchybiają zasadom jedności. Okazywanie miłosierdzia wewnątrz Kościoła pomaga budować zdrowsze relacje i przywracać harmonię we wspólnocie.

Życzliwość oznacza pozytywne nastawienie oraz gotowość do niesienia pomocy innym w każdej chwili i w każdych okolicznościach. Życzliwość sprawia, że inni czują się w społeczności mile widziani i bezpieczni.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Przede wszystkim miejcie gorliwą miłość jedni dla drugich, bo miłość zakrywa mnóstwo grzechów.
>
> *— I Piotra 4:8*

Książka: Nowy Testament / I Piotra
Tematy: bliźni, miłość, grzech

Interpretacja:
Biblia to księga pełna przesłań o miłości, współczuciu i nadziei. Znajdujemy w niej wiele wersetów mówiących o tym, jak ważne jest kochanie innych. Jednym z nich jest fragment *I Piotra 4:8*, który wzywa nas do okazywania sobie nawzajem gorącej miłości.

Znaczenie tego wersetu

Werset *I Piotra 4:8* przypomina nam o znaczeniu miłości w naszych relacjach. Słowo *„miłość”* oznacza tu uczucie niezawodne, pełne żaru i oddania wobec innych. Apostoł *Piotr* zachęca nas do pielęgnowania głębokiej miłości – takiej, która potrafi zakryć mnóstwo grzechów.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Pan zaś niech sprawi, że będziecie wzrastać i obfitować w miłość do siebie nawzajem i do wszystkich, taką, jaką i my mamy do was.
>
> *— I Tesaloniczan 3:12*

Książka: Nowy Testament / I Tesaloniczan

Tematy: bliźni, miłość, relacje

Interpretacja:

I Tesaloniczan 3:12 mówi o pragnieniu Pana, abyśmy wzrastali i obfitowali w miłości – zarówno wzajemnej, jak i do wszystkich ludzi. Miłość jest jedną z najważniejszych wartości w chrześcijaństwie; trzeba ją praktykować, aby stawała się silniejsza i przekształcała się w styl życia.

Miłość to wartość, którą musimy pielęgnować każdego dnia. Jednym ze sposobów na to jest modlitwa i czytanie Biblii, w której znajdujemy nauki oraz przykłady inspirujące nas do głębszego i skuteczniejszego kochania. Ponadto istotne jest wprowadzanie w życie takich postaw, jak cierpliwość, tolerancja i zrozumienie, które pomagają nam budować miłość w relacjach z innymi.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Dlatego zachęcajcie jedni drugich i budujcie się wzajemnie, jak to zresztą czynicie.
>
> *— I Tesaloniczan 5:11*

Książka: Nowy Testament / I Tesaloniczan
Tematy: bliźni, zachęta, uczyc sie

Interpretacja:
Werset *I Tesaloniczan 5:11* stanowi wezwanie dla wspólnoty, by wierni wzajemnie się zachęcali i umacniali. Przypomina on, że nie powinniśmy przeżywać wiary w odosobnieniu, lecz raczej wspierać się nawzajem i dodawać sobie otuchy.

Życie chrześcijańskie bywa niekiedy trudne. Możemy czuć się osamotnieni w naszych zmaganiach i pokusach. Jednak dzięki wsparciu i zachęcie ze strony braci i sióstr *w Chrystusie* znajdujemy pocieszenie oraz siłę. Co więcej, wzajemne budowanie się i dodawanie otuchy pomaga nam wzrastać w wierze i stawać się silniejszymi.

Istnieje wiele sposobów, by wzajemnie się wspierać i budować. Możemy modlić się za siebie, dzielić się trudnościami i troskami, wspólnie zgłębiać Pismo Święte oraz razem służyć w kościele i społeczności. Możemy również wypowiadać słowa zachęty i – w razie potrzeby – oferować konkretną pomoc.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Okazuj szacunek wdowom, które rzeczywiście są wdowami.
>
> *— I Tymoteusza 5:3*

Książka: Nowy Testament / I Tymoteusza

Tematy: bliźni, społeczność, wdowy

Interpretacja:
I Tymoteusza 5:3 wzywa nas do okazywania szacunku *„prawdziwym wdowom”*. Co jednak oznacza to określenie? Przede wszystkim musimy zrozumieć, że kultura tamtych czasów znacząco różniła się od naszej. Kobiety nie mogły piastować pewnych urzędów ani dziedziczyć majątku; w rezultacie wdowy należały do najbardziej narażonych na trudności grup społecznych.

Wezwanie do okazywania *„szacunku”* tym kobietom oznacza konieczność troski o nie, zaspokajania ich potrzeb materialnych i duchowych oraz traktowania ich z szacunkiem i miłością. Wierzący w Kościele są powołani do wzięcia na siebie tej odpowiedzialności, aby uchronić wdowy przed skrajną nędzą i rozpaczą.

Dlaczego okazywanie szacunku wdowom jest tak ważne?

Okazywanie szacunku wdowom jest wyrazem miłości i sprawiedliwości. Łatwo jest przeoczyć osoby pozbawione władzy i wpływów w społeczeństwie, jednak Bóg wzywa nas, byśmy troszczyli się o tych, którzy potrzebują naszej pomocy. Co więcej, Biblia wielokrotnie podkreśla, że Bóg jest obrońcą wdów i sam się o nie troszczy. *Psalmów 68:5* głosi: *„Ojcem dla sierot i sędzią dla wdów jest Bóg w swym świętym przybytku”*. Zatem, okazując szacunek wdowom, postępujemy zgodnie z Bożym sercem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Dlatego też, dokładając wszelkich starań, dodajcie do waszej wiary cnotę, do cnoty poznanie; Do poznania powściągliwość, do powściągliwości cierpliwość, do cierpliwości pobożność; Do

> pobożności braterską życzliwość, a do życzliwości braterskiej miłość.
>
> *— II Piotra 1:5-7*

Książka: Nowy Testament / II Piotra
Tematy: bliźni, wiara, dobroć, miłość, relacje, samokontrola

Interpretacja:
Wiara jest jednym z fundamentów naszego chrześcijańskiego życia, jednak często skupiamy się na niej tak mocno, że zapominamy o innych cechach, które również musimy pielęgnować, aby prowadzić życie pełne i zgodne z wolą Bożą.

Cnota

Pojęcie cnoty znane jest od starożytności i odnosi się do przymiotów moralnych, dzięki którym człowiek zasługuje na szacunek i podziw. W tym kontekście rozumiemy, że wezwanie do uzupełnienia wiary cnotą jest wezwaniem do bycia ludźmi, którzy nie tylko wierzą w Boga, ale także w codziennym życiu urzeczywistniają Jego wartości i zasady.

Rozeznanie

Gdy już zrozumiemy, jak ważne jest wzbogacenie wiary o cnotę, wspomniane wersety zachęcają nas do dalszego rozwoju i dodania do niej wiedzy. Wiedza ta oznacza nie tylko poszerzanie wiadomości o Bogu i Jego Słowie, ale także posiadanie praktycznego zrozumienia, jak żyć w tym świecie zgodnie z Bożymi wartościami i zasadami.

Panowanie nad sobą

Jednak sama wiedza nie wystarczy; potrzebujemy również panowania nad sobą. Oznacza to umiejętność powściągliwości i podejmowania decyzji w oparciu o to, co uważamy za słuszne, zamiast ulegania chwilowym impulsom czy zachciankom. Panowanie nad sobą to cnota, która znajduje zastosowanie w każdej dziedzinie naszego życia – od zarządzania finansami po sposób, w jaki traktujemy innych.

Cierpliwość

Jak jednak rozwijać w sobie panowanie nad sobą? Jednym ze sposobów jest praktykowanie cierpliwości. Cierpliwość bywa trudna do osiągnięcia, zwłaszcza w dzisiejszym społeczeństwie, które nieustannie dąży do natychmiastowego zaspokojenia pragnień. Pozwala nam ona czekać i wytrwać nawet w trudnych chwilach, a także zachować wierność naszym celom mimo przeszkód i niepowodzeń.

Pobożność

Pobożność to postawa pełna czci i oddania wobec Boga. Jest to niezwykle ważna cecha, która pomaga nam zachować właściwe spojrzenie na życie i kieruje nami przy podejmowaniu decyzji. Pobożność uświadamia nam również, że nie jesteśmy na tym świecie sami, lecz mamy bezpośrednią więź z Bogiem, który nas kocha i nieustannie prowadzi.

Życzliwość braterska

Życzliwość braterska oznacza miłość i lojalność wobec innych wierzących. Cnota ta wzywa nas do głębokiej i szczerej miłości do innych chrześcijan – tak, jakby byli członkami naszej własnej rodziny. Wzywa nas do oddania i miłości wobec wspólnoty wierzących. Mamy okazywać sobie wzajemną życzliwość i troskę, zachęcając się nawzajem i wspierając w trudnych chwilach. Miłość braterska przynagla nas do niesienia wsparcia, pomagania potrzebującym oraz budowania silnej, zjednoczonej wspólnoty zakorzenionej w miłości *Chrystusa*.

Miłość

Miłość jest zwieńczeniem i celem wszystkich innych cnót. To najważniejsze przykazanie, jakie pozostawił nam *Jezus*, oraz najjaśniejszy dowód na to, że jesteśmy Jego uczniami. Miłość stanowi najwyższą wartość chrześcijańską, ponieważ sam Bóg jest miłością. Doświadczanie Bożej miłości uzdalnia nas do głębokiego i bezinteresownego kochania innych oraz pomaga nam naśladować doskonałe współczucie i miłosierdzie *naszego Pana, Jezusa Chrystusa*.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Czysta i nieskalana pobożność u Boga i Ojca polega na tym, aby przychodzić z pomocą sierotom i wdowom w ich utrapieniu i zachować samego siebie nieskażonym przez świat.
>
> *— Jakuba 1:27*

Książka: Nowy Testament / Jakuba
Tematy: bliźni, Niewinny, sieroty, grzech, wdowy, świat

Interpretacja:
W kontekście *Jakuba 1:27* pojęcie religijności obejmuje nie tylko to, co czynimy w kościele, ale także wszelkie działania podejmowane w życiu codziennym. Odwiedzanie sierot i wdów jest wyrazem solidarności oraz miłości wobec najbardziej bezbronnych członków społeczeństwa.

Zachowanie nieskazitelności wobec świata oznacza wystrzeganie się światowych praktyk i postępowanie zgodnie z zasadami chrześcijańskimi. Musimy starać się unikać grzechu i pokus, gdyż mogą one oddalić nas od Boga. Powinniśmy również nieustannie czuwać nad swoim postępowaniem, aby dawać dobry przykład ludziom w naszym otoczeniu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jeden jest prawodawca, który ma moc zbawić i zatracić. A ty kim jesteś, że osądzasz drugiego?
>
> *— Jakuba 4:12*

Książka: Nowy Testament / Jakuba
Tematy: bliźni, sadzic, prawo, sprawiedliwosc, Zbawienie

Interpretacja:
Werset *Jakuba 4:12* stanowi dla nas cenną lekcję na temat powstrzymywania się od osądzania innych. Jest on skierowany do osób, które potępiają bliźnich i czują się od nich lepsze, przypominając im, że jedynie Bóg ma prawo do sądzenia. Osądzanie innych jest powszechną skłonnością we współczesnym społeczeństwie; musimy jednak pamiętać, że jest to postawa niesprawiedliwa i sprzeczna z nauką *Chrystusa*.

Zamiast osądzać, powinniśmy okazywać współczucie i starać się zrozumieć innych. Należy żyć tak, by okazywać miłość i akceptację każdemu człowiekowi, bez względu na okoliczności. Werset ten przypomina również, że nikt nie jest doskonały i że wszyscy w pewnych dziedzinach życia mamy swoje niedoskonałości. Dlatego powinniśmy wykazywać się cierpliwością wobec siebie i innych, a także nieustannie szukać Bożego prowadzenia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jeśli bowiem jeden upadnie, drugi podniesie swego towarzysza. Lecz biada samotnemu, gdy upadnie, bo nie ma drugiego, który by go podniósł.

> — *Kaznodziei 4:10*

Książka: Stary Testament / Kaznodziei
Tematy: bliźni, przyjaźń, relacje

Interpretacja:
Księga Koheleta to księga biblijna napisana przez króla *Salomona*, w której rozważa on sens życia i dążenie do szczęścia. Salomon mówi w niej o marności ziemskich przyjemności oraz o znaczeniu obecności Boga w naszym życiu. Cytowany werset pochodzi z czwartego rozdziału, w którym Salomon porusza temat ucisku i niesprawiedliwości panujących na świecie.

Wartość wzajemnej pomocy

Werset ten podkreśla znaczenie wzajemnego wsparcia i wskazuje, że potrzebujemy innych ludzi, aby pokonywać trudności. W życiu nieustannie napotykamy przeszkody i problemy, lecz gdy mamy kogoś, kto nas wspiera i służy pomocą, wszystko staje się łatwiejsze. W trudnych chwilach niezwykle ważne jest posiadanie osoby, która nas wysłucha i okaże wsparcie.

Co więcej, wzajemna pomoc pozwala nam wspólnie się rozwijać. Dzieląc się z innymi naszymi doświadczeniami i wiedzą, możemy się od nich uczyć i doskonalić jako ludzie. Biblia uczy nas miłować bliźniego jak siebie samego, a wzajemna pomoc stanowi praktyczny wyraz tej miłości.

Niebezpieczeństwo samotności

Werset ten przypomina również o zagrożeniach płynących z samotności. Gdy jesteśmy sami, możemy czuć się bezradni i zagubieni. Brak towarzystwa i wsparcia bywa przyczyną smutku oraz depresji. Ponadto w samotności stajemy się bardziej narażeni na ataki nieprzyjaciela.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Zobaczyłem też, że wszelka praca i każde dobre dzieło wywołują tylko zazdrość jednego wobec drugiego. Także i to jest marnością i utrapieniem ducha.
>
> *— Kaznodziei 4:4*

Książka: Stary Testament / Kaznodziei
Tematy: bliźni, pragnienie, materializm, praca

Interpretacja:
Kaznodziei 4:4 zachęca nas do refleksji nad naszymi uczuciami wobec innych i do uświadomienia sobie, że zazdrość prowadzi jedynie do marności i udręki ducha. Musimy nauczyć się doceniać własne zdolności i osiągnięcia, nie porównując się nieustannie do innych.

Co więcej, werset ten wzywa nas do okazywania współczucia otaczającym nas ludziom oraz do powstrzymania się od zazdrości wobec ich sukcesów i dokonań. Powinniśmy cieszyć się szczęściem i osiągnięciami innych oraz wspierać się nawzajem w dążeniach i realizacji marzeń. Dzięki temu możemy budować społeczeństwo bardziej sprawiedliwe, harmonijne i równe.

Tekst ten zwraca uwagę na fakt, że ludzkie działania i umiejętności często wynikają z pragnienia osiągnięcia wyższego statusu niż inni. *Salomon* zauważył, że koło życia napędzane jest zazdrością i duchem rywalizacji. Pragnienie lepszego domu czy bardziej wytwornego ubioru – wszystko to wydawało się tak puste i niegodne człowieka stworzonego *na obraz i podobieństwo Boga*.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Znosząc jedni drugich i przebaczając sobie nawzajem, jeśli ktoś ma skargę przeciw drugiemu: jak i Chrystus przebaczył wam, tak i wy.
>
> *— Kolosan 3:13*

Książka: Nowy Testament / Kolosan
Tematy: bliźni, Przebaczenie, pokój, pojednanie

Interpretacja:
W Liście do *Kolosan 3:13 Paweł* udziela nam ważnej lekcji. Apostoł wzywa nas do okazywania cierpliwości i przebaczania naszym braciom i siostrom w wierze, nawet gdy żywimy do nich urazę. Życie we wspólnocie bywa trudne, co wszyscy możemy potwierdzić na podstawie własnych doświadczeń.

Dlatego tak ważne jest, aby pamiętać o naukach *Chrystusa*; On zawsze nam przebacza, bez względu na to, jak wielkie jest nasze przewinienie. Idąc za Jego przykładem, możemy zachować jedność we wspólnocie chrześcijańskiej i wspierać się nawzajem, gdy pojawiają się nieporozumienia czy błędy.

Okazywanie cierpliwości innym

W tym wersecie wyrażenie „okazywać cierpliwość” (lub „znosić”) wiąże się z pojęciem „niesienia” czy „podtrzymywania”. Przesłanie jest jasne: musimy potrafić zachować harmonię w naszych relacjach, nawet w trudnych chwilach. Możemy mieć odmienne zdania i poglądy, jednak kluczowe jest, aby nasza wiara i miłość *do Chrystusa* pozwalały nam przezwyciężać te wyzwania. Musimy być gotowi, by wspierać się nawzajem i pomagać sobie, trwając przy naszych braciach i siostrach w wierze.

We wspólnocie chrześcijańskiej okazywanie cierpliwości innym może przybierać różne formy. Może to oznaczać wysłuchanie kogoś, kto potrzebuje rozmowy, niesienie pomocy w trudnych chwilach czy modlitwę za innych. Okazując cierpliwość, dajemy wyraz bezwarunkowej miłości i umacniamy nasze relacje z innymi.

Przebaczanie innym

Kluczowe jest również pamiętanie o tym, że przebaczanie innym ma fundamentalne znaczenie dla naszego życia duchowego. Gdy dochodzi do konfliktu z drugą osobą, wybaczenie jej i pójście naprzód może być bardzo trudne. Jednak w *Kolosan 3:13* Paweł przypomina nam, że musimy przebaczać innym tak, jak *Chrystus* przebacza nam.

Dla wielu z nas przebaczenie może być wyzwaniem. Może ono wymagać czasu i wysiłku, ale warto pamiętać, że stanowi istotny element naszej wiary. Uwalnia nas od gniewu i goryczy, pozwalając na odbudowę zerwanych relacji. Przebaczenie umożliwia nam ponowne zbliżenie się do Boga i innych ludzi. Czasami warto porozmawiać o przebaczeniu z kimś ze wspólnoty chrześcijańskiej, aby uzyskać radę i wsparcie w tym procesie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A drugie jest do niego podobne: Będziesz miłował swego bliźniego jak samego siebie. Nie ma innego przykazania większego od tych.
>
> *— Marka 12:31*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: bliźni, prawo, miłość, egoizm

Interpretacja:

W *Marka 12:31 Jezus* naucza, że drugim najważniejszym przykazaniem jest *miłowanie bliźniego jak siebie samego*. Nauka ta stanowi naturalne rozwinięcie poprzedniego przykazania: *by miłować Boga całym sercem, całą mocą i całym umysłem*. Jezus wskazuje, że nie ma przykazań ważniejszych od tych dwóch.

Po przeczytaniu tego wersetu wielu może zadać sobie naturalne pytanie: kto jest naszym bliźnim? Jezus odpowiedział na nie w przypowieści o miłosiernym Samarytaninie. W tej historii pewien człowiek zostaje napadnięty i raniony na drodze. Choć mijają go trzy osoby, tylko Samarytanin zatrzymuje się, by udzielić pomocy. Jezus pokazuje, że naszym bliźnim jest każdy człowiek w potrzebie – nawet ten, kto jest nam obcy lub należy do innej religii czy kultury.

Przykazanie miłości bliźniego ma fundamentalne znaczenie dla naszych relacji z innymi ludźmi. Wzywa nas ono, byśmy dostrzegali coś więcej niż tylko dzielące nas różnice i postrzegali wszystkich ludzi jako równych wobec Boga. Praktykowanie miłości bliźniego przekłada się na wiele konkretnych działań w codziennym życiu: niesienie pomocy potrzebującym, okazywanie współczucia cierpiącym, przebaczanie tym, którzy nas skrzywdzili, oraz przyjmowanie postawy służby wobec innych.

Miłość do samego siebie stanowi istotny element przykazania miłości bliźniego. Nie chodzi tu o egocentryzm, lecz o zdrowe poczucie własnej wartości jako człowieka i szacunek dla obrazu Boga, który w sobie nosimy. Jeśli nauczymy się kochać i szanować samych siebie, będziemy mogli okazywać tę samą miłość i szacunek innym.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Miłować go całym sercem, całym umysłem, całą duszą i z całej siły i miłować bliźniego jak samego siebie znaczy więcej niż wszystkie

> całopalenia i ofiary.
>
> *— Marka 12:33*

Książka: Nowy Testament / Marka

Tematy: bliźni, serce, miłość, rozum, ofiara, siła

Interpretacja:

W tym wersecie biblijnym *Jezus* uczy nas, jak ważne jest miłowanie bliźniego jak siebie samego. Według Jezusa jest to ważniejsze niż jakakolwiek ofiara czy całopalenie, jakie moglibyśmy złożyć w imię wiary. Przykazanie miłości bliźniego jak siebie samego jest w Biblii powracającym motywem, a jego znaczenie znajduje odzwierciedlenie w wielu fragmentach, takich jak *Kapłańska 19:18* czy *Mateusza 22:39*. W *Marka 12:33 Jezus* ponownie przywołuje to przykazanie i wzywa nas, byśmy wprowadzali je w życie całym swoim jestestwem.

Jak możemy stosować to przykazanie w naszym codziennym życiu?

Miłowanie bliźniego jak siebie samego nie jest łatwe, ale Jezus daje nam w tym przykład. Znaczną część swojej posługi poświęcił pomaganiu potrzebującym, uzdrawianiu chorych i karmieniu głodnych. Przykazanie to można realizować na różne sposoby. Możemy zacząć od traktowania innych z szacunkiem i godnością, niezależnie od ich pochodzenia, rasy, płci czy przekonań. Musimy być gotowi nieść pomoc potrzebującym oraz okazywać współczucie i życzliwość.

Możemy również wcielać w życie zasadę empatii, traktując innych tak, jak sami chcielibyśmy być traktowani w podobnej sytuacji. Powinniśmy zwracać uwagę na problemy, z jakimi zmagają się inni, i szukać sposobów, by pomóc im w ich rozwiązaniu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nie będziesz pożądał domu twego bliźniego ani nie będziesz pożądał żony twego bliźniego, ani jego sługi, ani jego służącej, ani jego wołu, ani jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do twego bliźniego.
>
> *— Wyjścia 20:17*

Książka: Stary Testament / Wyjścia
Tematy: bliźni, chciwość, prawo, materializm

Interpretacja:
Przykazanie zawarte w *Wyjścia 20:17* jest ostatnim z Dziesięciu Przykazań, które Bóg przekazał Mojżeszowi na górze Synaj. Nakaz ten nie tylko zabrania pożądania cudzego mienia, ale także stanowi ważną lekcję na temat wdzięczności i umiejętności zadowolenia z tego, co się posiada.

Zawiść – co to oznacza?

Zanim zagłębimy się w znaczenie tego przykazania, warto zrozumieć, czym jest zawiść. Odczuwać zawiść oznacza silne pragnienie posiadania czegoś, co należy do innej osoby. Dotyczy to nie tylko dóbr materialnych, ale także relacji czy statusu społecznego.

Niebezpieczeństwo chciwości

Chciwość bywa niebezpieczna, ponieważ może skłaniać nas do podejmowania lekkomyślnych decyzji i krzywdzenia innych w celu zaspokojenia własnych pragnień. Chęć posiadania cudzej własności może prowadzić do zawiści i zazdrości, a te z kolei mogą skutkować złośliwym zachowaniem i szkodliwymi czynami. Co więcej, chciwość nigdy tak naprawdę nas nie zaspokaja. Niezależnie od tego, ile ktoś posiada, zawsze pragnie czegoś więcej. Chciwość przypomina nieuleczalną chorobę, która może zdominować nasze życie i zniszczyć relacje z innymi.

Wdzięczność i zadowolenie

Przykazanie „nie pożądaj” uczy nas, jak ważna jest wdzięczność i umiejętność zadowolenia z tego, co mamy. Zamiast skupiać się na brakach, powinniśmy koncentrować się na tym, co już posiadamy. Musimy nauczyć się doceniać Boże błogosławieństwa i być za nie wdzięczni, a także pracować nad własnym życiem, zamiast zazdrościć życia innym.

Wdzięczność i zadowolenie pomagają nam również zachować właściwą perspektywę. Często, gdy skupiamy się na tym, czego nam brakuje, tracimy z oczu własne błogosławieństwa i czujemy niezadowolenie oraz nieszczęście. Jednak gdy jesteśmy wdzięczni za to, co mamy, potrafimy dostrzec nasze osiągnięcia i patrzeć na świat bardziej pozytywnie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Tak mówi PAN zastępów: Sądźcie sprawiedliwie i okazujcie miłosierdzie i litość, każdy swojemu bratu. Nie uciskajcie wdowy i sieroty, obcego i ubogiego i nie obmyślajcie zła w swoich sercach, jedni przeciwko drugim.
>
> *— Zachariasza 7:9-10*

Książka: Stary Testament / Zachariasza
Tematy: bliźni, współczucie, zlo, zyczliwosc, sprawiedliwosc, wdowy

Interpretacja:
W Księdze Zachariasza (rozdział 7, wersety 9–10) znajdujemy jasne i stanowcze przykazanie. Wersety te wzywają nas do refleksji nad tym, jak ważne jest traktowanie bliźnich sprawiedliwie i życzliwie, bez względu na ich status społeczny czy pochodzenie.

Sądźcie zgodnie z prawdą

Fragment *Zachariasza 7:9-10* rozpoczyna się bezpośrednio od Bożego nakazu dotyczącego sprawiedliwości. Polecenie, by „sądzić zgodnie z prawdą”, wskazuje, że w naszych decyzjach i osądach musimy kierować się uczciwością i prawdomównością.

Prawda odgrywa kluczową rolę w naszym życiu i ważne jest, byśmy szukali jej we wszystkim, co robimy. Łatwo ulec pokusie naginania prawdy do własnych potrzeb czy pragnień, jednak prawdy nie wolno fałszować. Musimy zawsze dążyć do prawdy i wydawać sprawiedliwe wyroki.

Okazujcie sobie nawzajem miłosierdzie i współczucie

Dalsza część wersetów zawiera wezwanie do okazywania miłosierdzia i współczucia naszym braciom i siostrom. Słowo „brat” odnosi się tu do wszystkich ludzi. Musimy okazywać miłosierdzie każdemu, a nie tylko tym, którzy są nam bliscy.

Współczucie i miłosierdzie są ściśle związane z miłością i empatią; stanowią fundament dobrze funkcjonującego społeczeństwa. Musimy potrafić postawić się na miejscu innych i traktować ich z miłością oraz współczuciem.

Co oznacza słowo „uciskać”?

Aby lepiej zrozumieć to przykazanie, warto wyjaśnić znaczenie słowa „uciskać”. Według słownika oznacza ono „niesprawiedliwe traktowanie, dręczenie, zadawanie cierpienia lub wpędzanie w niedolę”. Innymi słowy, uciskanie kogoś wiąże się z niesprawiedliwym wykorzystywaniem siły i władzy wobec tej osoby, co przynosi jej krzywdę i cierpienie.

Znaczenie ochrony osób najbardziej bezbronnych

Przykazanie *Zachariasza* przypomina nam o konieczności ochrony najbardziej bezbronnych członków społeczeństwa: wdów, sierot, cudzoziemców i ubogich. To właśnie te osoby najczęściej cierpią z powodu niesprawiedliwości i przemocy ze strony tych, którzy dzierżą największą władzę. Naszym obowiązkiem jako chrześcijan jest troska o nich i dbanie o przestrzeganie ich praw.

Co więcej, Zachariasz nie ogranicza się jedynie do wspomnienia o tych konkretnych grupach ludzi; wzywa nas również do tego, byśmy nie żywili w sercach złych zamiarów wobec naszych braci i sióstr. Oznacza to, że nie wolno nam osądzać innych ani traktować ich źle z powodu uprzedzeń czy złośliwych myśli.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*